

Flaskpost från Randivåg

Chile 6 februari – 6 mars 2015

Februari

Den 6 februari kastade vi loss från Marina Micalvi i Puerto Williams och styrde väster ut på Beagle-kanalen. De första 350 sjömil kommer vi segla väster ut, resterande 1 300 sjömil norr ut. Vi hade en Zarpe som sträckte sig till Puerto Montt i slutet på den chilenska skärgården där vi hade sagt vi skulle vara senast den 30 maj. Nu skall vi färdas i flera månader utan bebyggelse och det kändes lite pirrigt att ge sig ut på denna långa resa. Hade vi med oss tillräckligt med mat? Dieseltankarna var fulla och extradunkar stod på däck och

Hela havet fullt av små kräftor!

vattentankarna var också fulla. Nästa ställe vi räknar med att kunna fylla på förråden är Puerto Natales, ca fyra veckor bort. Den första dagen var fin, vindstilla och sol, vi njöt av de nya scenerierna runt oss. Helt plötsligt såg vi massa röda saker i vattnet, vi försökte uppfatta vad det var men fick stanna båten för att riktigt kunna se. Det visade sig vara stora stim med små, små röda bakåtsimmande kräftor. De var 5-6 cm långa och vi tog upp några för att titta på dem men tyckte de var för små för att äta. Hela havet var fullt!

Första natten gick vi in i Bahia Ferrari och ankrade. Längst in i viken låg en gård där man för några år sedan kunde hyra hästar av de som bodde där. Nu var här stilla och gården låg övergiven.

Nästa dag regnade det och bergen runt oss hade fått lite snö på topparna. Det var inte mycket vind, vi kunde tuffa för motor till nästa vik, Caleta Olla där vi ankrade och tog två tampar i land. En

australiensisk båt, *Karma Waters* låg redan i viken, de var på väg mot Puerto Williams och vi utbytte information över en kopp kaffe. En promenad till glaciären Holland hann vi också med. Vi blev kvar även nästa dag och mellan regnskurarna utforskade vi viken och omgivningarna. Skönt att röra på sig, det blir ju mycket stillasittande i båten.

Den 9 februari fortsatte vi till nästa vik som låg 23 sjömil bort, till Seno Pia och Caleta Beaulieu. (Seno = fjord, Bahia = bukt och Caleta = vik). Först besökte vi den väldiga glaciären i änden på en av fjordarmarna. Mycket is i vattnet och en fantastisk färg på glaciären och vattnet i fjorden. Nu kom också solen fram, så vi kunde även se bergen runt glaciären. Nöjda med närkontakten med vår första glaciär

fortsatte vi till Caleta Beaulieu. Vi la till på samma sätt som tidigare, ankare i fören och två tampar i land. Här låg en holländsk båt, *Voyager*, på väg åt samma håll som oss. Här blev vi kvar i fyra nätter på grund av hård vind utanför viken. Vi kunde göra några utflykter under tiden, bland annat i dingie till glaciären Pia och upp på ett berg i närheten. Utflykten till glaciären blev en våt historia. Det kom ett oväder när vi satt och fikade i dingien och vi fick stark motvind med mycket regn på tillbakavägen. Ett gäng delfiner kom och hoppade kring dingien – för att muntra upp oss? Vi tyckte nog de

På väg för att titta på vår första glaciär som går ner vattnet i Seno Pia.

kom lite nära

och de var rätt många, de hoppade och gjorde konst i luften och snuddade vid dingien när de landade. Även om dingien inte är så stor eller stadig så välte den inte och vi slapp hamna i det kalla vattnet (kring 2 grader). Men vi var rätt glada när vi var tillbaka i båten!

Den 13 februari fortsatte vi väster ut, vinden hade lagt sig något. Låga moln, grinigt väder, motvind, motorgång. Vi talade med "Alcarnar Timbales", en kontrollstation på vägen. Kontrollstationerna vill veta namnet på båten, hur många vi är ombord och vart vi är på väg. Ibland frågar de efter anropssignal och vilket land vi kommer från. En kort pratstund – på spanska – över radion.

Fikastund vid glaciär Pia, innan ovädret.

De som bemannar dessa stationer är ofta där i ett år, de arbetar ofta ensamma, men många har familjen med sig. Vi hoppas det, annars blir det väldigt ensamt, det är inte många båtar som passerar! Nu lämnade vi Beaglekanalen och på kvällen la vi till vi viken Caletón Silva. Solen kom fram lite och strax efter oss kom en fiskebåt och ankrade bredvid oss. De höll upp en centolla (kungskrabba) i luften "Vill ni ha"? "Jaa", svarade Sven-Gösta och tog med en vinflaska i dingen för att se vad han kunde få i utbyte. Han stod vid fiskebåtens reling rätt länge innan de räckte över en säck med 16 krabbor (5,5 kg)! Vi kokade krabba i största kastrullen i

Här får vi centolla (kungskrabba) som räckte i en vecka!

flera omgångar. Vi trodde att våra kompisar i Voyager skulle komma in i viken lagom till att krabborna var kokta, men de valde en annan vik, så vi fick alla krabborna för oss själva. De räckte i flera dagar!

Morgonen därpå fortsatte vi, men vi fick genast problem. Vi kom inte framåt, vad vi än gjorde. Vi seglade, gick för motor, både motor och segel, på en och sen den andra bogen, men båten rörde sig endast i sidled, inte i färdriktningen.

Anledningen är de korta krabba vågor som bildas när det blåser. Vi vände fyra gånger och var beredda på att gå tillbaka in till Caletón Silva när vinden plötsliga la sig och vågorna minskade. Det var ett lite bredare vattendrag som vi nu passerade (Canal Balenero) och vågorna blev väldigt krabba när vinden legat på ett tag. Men nu gick det bättre. När vi nästan hade kommit över Bahía Desolada kom dimman och sen regnet. Oj, vad det vräkte ner! När vi strax efter detta fick

en varning på navtexen om att det skall komma stark vind, så knöt vi fast i närmaste vik, Puerto Atracadero.

Den starka vinden varade i flera dagar, men gjorde ett uppehåll en dag då vi flyttade oss till Caleta Brecknock, en säkrare hamn då vinden skulle öka ytterligare. Ja, uppehåll i vinden var kanske inte rätt, vi hade en motvind på 15 m/s med byar upp till 25 m/s under stor del av de fem timmar det tog att gå för motor

de 24 sjömil. Dagen därpå spådde väderprognosen 20 m/s i medelvind med byar upp till 40 m/s, då vill man helst ligga i en väl skyddad vik. Vi var inte ensamma i Caleta Brecknock, här låg *Stormbay*, en långfärdsbåt från Australien och *Zanzibar* en 120 fots båt med besättning. Vi pratade med Chris och Margie på *Stormbay*, de kom norrifrån och vi fick många bra tips om nattförtöjningar av dem. Vindarna i skärgården är i huvudsak från norr, vilket innebär att när man som vi går norrut har man motvind. Men Chris och Margie som ju kom norrifrån sa att även om de hade vinden med sig var det svårt att segla, vindarna var för oregelbundna.

Först den 18 februari kom vi iväg, det var nu helt spegelblankt vatten i vår trygga vik, men det regnade förstås och så var det dimma. Vi hade delfiner, pingviner, sjölejon och den vackra svartvita kejsarskarven runt oss. En och annan labb och albatross flög även i luften, men ingen vind och ingen sikt på grund av dis. Vi gick ut i

Canal Cockburn där vi fick en rejäl dyning men fortfarande ingen vind. Vi mötte fraktfartyget *Yaghan* som går mellan Punta Arenas och Puerto Williams med förnödenheter och folk. De tutade och vinkade glatt. Vi fortsatte upp mot vår tilltänkta ankarvik, Caleta Cluedo där vi ankrade och tog två linor i land.

Nästa dag var det avgång kl 8. Det var dis, dimma och regn, men inte så mycket vind. Vi valde att gå en väg som inte finns med på vår Zarpe, Canal Acwalisnan, en genväg där vi sparade ca 50 sjömil. Det blev motorgång, i dag skulle vi passera ett ställe med stark ström och det gällde att passa tiden. Vi skulle vara vid Paso O'Ryan vid slackvatten, d.v.s. när det är som minst ström. Vi försökte räkna ut bästa avgångstid och hade medström hela vägen dit, men när vi kom till själva passagen fick vi 4 knops motström! Då passagen endast tog 15 minuter gjorde detta inte så mycket, men då vi även fick medström efter passagen förstår vi inte riktigt hur strömmen fungerar...

När vi skulle gå från Caleta Brecknock var det stilla men dimma

Efter Canal Acwalisnan kom vi ut i Magellan sund, beryktat för motvind med korta krabba vågor. Vi hade medvind och kunde segla! Dessutom fick vi besök av flera knölvalar. Vi slängde oss från sida till sida i båten för att titta, filma och fotografera. Kul! Natthamn blev den kända viken Caleta Gallant och Fortescue bay.

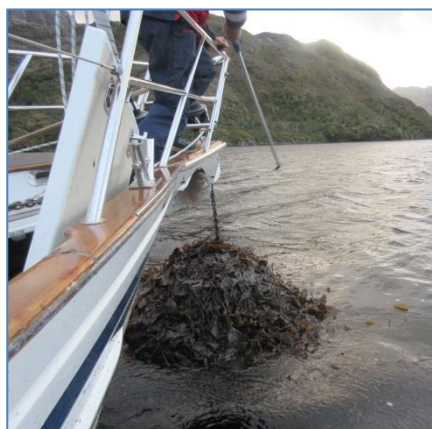
En knölval slänger sig på rygg i närheten av oss!

Här har många båtar ankrat före oss, bland annat den svenska segelbåten Fidra som seglade i dessa vatten 1922. De dokumenterade sin resa i boken "Med Fidra på världsomsegling" skriven av en av deltagarna, Uno Torburn och när de var i dessa vatten fick de bogsering av chilenska marinens fartyg Yelcho, samma fartyg som några år tidigare hade räddat Shackleton-expeditionen från Antarktis.

Nästa dag, den 20 februari, hade vi solsken och seglingsvind. Vi fortsatte så långt vi hann innan det blev mörkt och ankrade i den skyddade viken Caleta Notch. Vi hade redan i Puerto Williams fått rådet att fortsätta segla/gå för motor så långt vi kunde varje dag. Ett klokt råd som vi följde under hela resan. Vi lärde oss tidigt att vi ofta måste stanna och vänta in bättre väder, då kan man vila. När det är bra väder gäller det att stå på för att komma framåt. I Caleta Notch blev vi i fem dagar medan ett oväder blåste

över, denna gång med medelvindar på ca 25 m/s och byar på över 45 m/s. Vi (och en annan långseglare, franska *Matai*) låg ankrade mitt i viken och under dessa dagar snurrade vi runt ankaret flera gånger, så när vi skulle ta upp det kom flera hundra kilo "kelp" med ankaret upp. Det tog en timme innan kätting och ankare var fria från all tång!

Den 26 februari fortsatte vi väster ut till en ankring nästan i slutet av Magellan sund, Caleta Uriarte. Vår pilotbok bedömde denna vik som en säker vik, även vid stark vind. Vi håller dock inte med dem, det var inte tillräckligt lä i viken. När vi var där blåste det så vattnet i viken flög av vågtopparna, vi såg endast

Det tog en timme att rensa bort all kelp.

skum. Vi låg tryggt förtöjda med ankare i fören och tre tampar i land med aktern mot vinden. Vår dinge hängde i targabågen i aktern och när vindmätaren visade på vindar över 30 m/s blåste dingen upp mot båten och det blev en ca 15 cm lång reva i dingen. Vi såg olyckan inifrån båten och rusade ut. Då blåste det så mycket att om vi inte höll i oss, blåste vi av båten. Vi surrade dingen och gick ner i båten igen. Nu hade vi fått ett stort problem, dingen måste lagas, utan dinge skulle det bli mycket problematiskt! Vi hade mer än 1 300 sjömil kvar till Puerto Montt och bara tanken på att inte kunna lämna båten under denna resa var skrämmande. Dels behöver vi kunna förtöja båten i land och dels vill vi kunna komma till land för promenader och möjlighet till proviantering. Vi var riktigt bekymrade. Första problemet var ju att komma iland och släppa den förtöjning vi nu hade.

Dagen därpå minskade vinden något och vi bestämde oss för att korsa Magellan sund för dagen efter skulle det komma ännu mer vind och vi kände oss inte säkra i Caleta Uriarte. Vi tog silvertejp och tejpade igen hålet på dingen, blåste upp den rejält i de delar som var hela och det gick att paddla iland. Dingen har en uppblåsbar botten som hjälpte att hålla formen på dingen trots att en del av pontonen var i stort sätt utan luft. Vi kom ut ur viken och kunde motorsegla i den starka vinden (kring 22 m/s) över Magellan sund, förbi Isla Tamar och in i den lugnare Canal Smyth. Vi fortsatte norrut till den helt runda viken Caleta Dardé och ankrade mitt i viken. Nu har vi börjat segla norr ut, det är i princip första gången sen vi lämnade Sverige för över 4 år sedan.

Utsikt över vår ankringsplats i Caleta Notch.

Hålet i vår dinge

Nästa dag var det uppehållsväder och vi kunde undersöka dingen ordentligt och gjorde ett första försök att laga den. Revan var på tvären, precis bakom akterplattan så det var svårt att komma åt att laga den. Vi

Vi försöker laga dingen

började med att lägga en lagningslapp för att minska revans storlek, vi trodde inte det skulle gå att limma en lagning över hela revan. Enligt instruktionerna skall det vara minst 20 grader varmt och torrt väder när man limmar en lagningslapp på dingen. Svårt att få till när det är kring 5 grader och fuktigt hela tiden...

Den första lagningen blev ändå rätt bra och vi tog sen en Clamseal för att försluta resten av hålet. Clamseal visade sig vara ett utmärkt redskap för att sluta ett hål i dingen och vi blev rätt nöjda med resultatet. Dagen därpå pumpade vi upp dingen och luften stannade kvar i dingen under den stund vi hade den under observation. Det skulle kanske fungera?

Clamseal

Mars

Den 2 mars var vi på väg igen, men vi kom inte fram till vår tänkta natthamn utan hittade en annan när vädret blev för motigt. I Bahia Mullet ankrade vi mitt i en vik, bredvid en ö med ca 50 hjulångaränder (steamer duck).

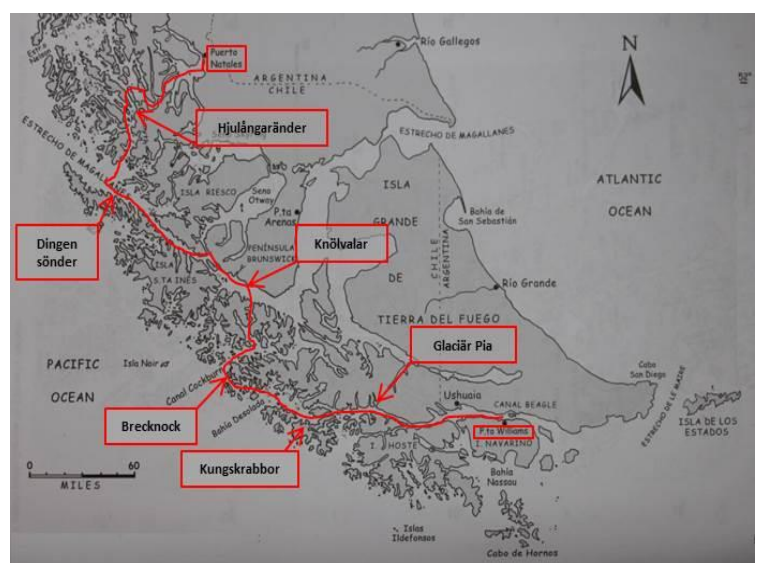
De vackra "hjulångaränderna"

Detta är en vacker fågel, gula ben och näbb med en grå och vit fjäderdräkt. Fågeln kan inte flyga eller dyka så den förflyttar sig endast på ytan. När det skall gå fort använder de vingarna som paddlar och då går det rejält fort! De ser ut lite som hjulångare när de forsar fram. Vi bestämde oss för att ligga kvar även nästa dag då vädret inte var det bästa, vi la ut ytterligare 10 meter kätting (50 meter totalt). Men fram på eftermiddagen kom en vädervarning på navtexen, om två dagar kan medelvinden komma upp i över 25 m/s och vindbyarna upp till 50 m/s, och nu började vi fundera. Viken vi låg i skulle inte vara säker vid sådana vindar, vi behövde hitta en bättre ankring. Skulle vi gå redan i dag eller vänta tills i morgon då prognosen spådde lägre vindstyrkor? Vi avvaktade och på natten avtog vinden och dagen därpå (den 4 mars) var det helt stilla. Vi kunde gå för motor in i skärgården till den lilla, vackra viken Caleta Mousse. Vi hade nu avvikit från vägen till Puerto Montt för att göra en avstickare till Puerto Natales, längre in i

landet. I Caleta Mousse använde vi ankaret och fyra linor i land. Kondorer cirklade över båten när vi arbetade med linorna. På natten kom vinden, från vindstilla till 20 m/s på en gång. Vi fick inte mer vind än så, men de som låg längre ut i skärgården hade full storm. Efter några dagar var detta oväder över och den 6 mars fortsatt vi, passerade det smala sundet Angostura White (angostura betyder flaskhals) i lite motström och kunde sen segla in till staden Puerto Natales. Vi ankrade väst om staden och tog av oss regnkläderna. Det var sol och stilla! Puerto Natales ligger öster om bergskedjan, vid Pampas och här är klimatet ett annat än ute i skärgården. I Puerto Natales regnar det ca 400 mm/år, ute i skärgården ca 4 000 mm/år. Vi tyckte det var fantastiskt att få lite vila från regnet och blåsten ett tag.

Nu var det den 6 mars och vi hade varit på väg i en månad i ett av världens tuffaste seglingsvatten, avverkat 511 sjömil och gått för motor större delen av vägen. Vi hade besökt 13 hamnar och legat still 17 dagar för att vänta på bra väder och färdats under 14 dagar. Nu väntade några dagars vila innan vi fortsätter norr ut.

Lisa och Sven-Gösta

Vägen från Puerto Williams till Puerto Natales, 511 sjömil.